

ਦੀਵਾਨੀ ਅਪੀਲ

(ਫਾਲਸਾ ਅਤੇ ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ.)

ਡੇਟਾ ਰੈਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਅਪੀਲੈਂਟਸ।

ਬਨਾਮ

ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 679 ਆਫ 1953।

ਕਸਟਮ - ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ - ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ - ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਅਮ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਗੋਦ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਸਿਰਫ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ - ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ - ਕੀ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ-ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ-ਕੀ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਅਮ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚੋਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਧਰਮ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕੱਲਾ ਤੋਲ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ 10 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ, ਕਾਨੂੰਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਆਹ, ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ, ਆਦਿ। ਪੁਰਾਣੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਅਗਿਆਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਤੰਗ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਦੀ ਕਬਾਇਲੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਉਪਯੋਗਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡਾ ਅਜੋਕਾ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਜਾਂ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ", "ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਗਿਆਨ" ਜਾਂ "ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ" ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਵਜੋਂ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਦੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਸਿਧਾਂਤਕ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਤੁਰੰਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਸੰਪਤੀ ਨਿਯੁਕਤ ਵਾਰਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਜਮਾਂਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਦਿ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ, 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਕੇਸ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 3 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਫਲਸੋਂ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਈ. ਡੀ. ਦੁਆ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ.ਕਪੂਰ, ਵਧੀਕ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਆਰ. ਲੁਥਰਾ, ਉਪ-ਜੱਜ, ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਗਾਧਰੀ, ਦੇ 23ਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਨਵਰੀ, 1952 ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਜਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਗੰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ। ਜੱਜਮੈਂਟ ਡੀ.ਯੂ.ਏ., ਜੇ.-ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਤੱਥ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਵੰਸ਼-ਸਾਰਣੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ:-

ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ.ਕਪੂਰ, ਵਧੀਕ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਆਰ. ਲੁਥਰਾ, ਉਪ-ਜੱਜ, ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਗਾਧਰੀ, ਦੇ 23ਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਨਵਰੀ, 1952 ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਜਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ-

ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਗੰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੀਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨੇ 8 ਸਤੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਦਖਣ, ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੰਸ਼ ਸਾਰਣੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਦਾ ਅਸਲੀ ਭਤੀਜਾ ਹੈ। 28 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਉਕਤ ਐੱਮ. ਦਖਣ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਉਕਤ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 8 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਸੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ 1950 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤੋਹਫ਼ਾ। ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਡੱਕਣ ਬੇਅਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ

ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਖਾਰਜ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜੱਦੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸੀ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 28 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਗੈਰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਪੀੜਤ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮਾ ਰੈਫਰਿੰਗ ਆਰਡਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਰ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1953 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 679 ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਈਜ਼ੈਸਟ ਦਾ ਪੈਰਾ 25 ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਰਹਿਤ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ 36 ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਮਰ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੈਰਾ 37 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੀ ਜਾਂ ਭੈਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਰਾ 38 ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਜਾਂ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਬਾਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ:-

“ਸਵਾਲ 59:- ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਹੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਜੀਹ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇੱਕੋ ਕਬੀਲੇ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇੱਕੋ ਘੜੇ ਦੀਆਂ?”

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ 1887 ਅਤੇ 1918 ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ:-

“1887—ਜਵਾਬਾਂ ਦਾ ਆਮ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੰਪੱਤੀ ਤੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਧੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਭੈਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਕਬੀਲੇ ਘੱਟ ਹੀ ਗੋਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਬੀਲਾ ਬਾਹਰੀ ਕਬੀਲੇ ਤੋਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੁਹੰਮਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੂਪੜ ਦੇ ਜਾਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਰਾਇਣਗੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਜਮਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਮ ਭਾਵਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਰ ਗੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਤਿੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। 1918.- ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਨੂੰ

ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਧੀ ਜਾਂ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਚੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 1887 ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਵਾਬ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪੜ ਦੇ ਜਾਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਰਾਇਣਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ, ਜਵਾਬ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕੱਟ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1918 ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਸਟਮ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਵਾਬ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1887 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ 1887 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਵਾਦ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰਫ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਰੀਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਧੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਅਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋ ਗੋਦ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿਚ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੰਕੇਤਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ। ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਦੇਵੇਨ ਸਿੰਘ, (1), ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਨੇ 1918 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਜ਼ਿਲੇ ਜਲੰਦੂਰ ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 69 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ:- “ਸਵਾਲ ਇੱਥੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਸਲ ਬਿੰਦੂ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਰੇ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਸੰਕੇਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਆਂਢੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਹੈ।

ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਨਾਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੰਕੇਤਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵੀ ਦਿੱਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜੇਵਾਲਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਰਿਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੇਵੀ ਦੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਟ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਜੋਵਾਲਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 4h ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਜੋ ਤੀਸਰੀ ਡਿਗਰੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ ਦੱਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋਵਾਲਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਸੰਕੇਤਕ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ-ਸਰਨ ਸਿੰਘ (1) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਿੱਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਨਾਥ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ: -

“ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ 1858 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਗੋਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਨੂੰ ਗੋਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦੇਣਾ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਪਰ 1911 ਦੇ ਮੈਨੂਅਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ 87 ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦੇਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰੇ। ਉੱਤਰ 83 ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭਰਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਤਰ 86 ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਧੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਉੱਤਰ 8 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਜਾਂ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਉਮਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਥਾਤਮਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਲਟ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨਾਥ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹਨ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ। ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ। v. ਦੁਆ, ਜੋ. “ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੋਤਰਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 1880 ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿਚ ਜਵਾਬ 174 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ। 1911 ਦੇ ਮੈਨੂਅਲ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ 1880 ਦਾ ਉੱਤਰ 174, ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਗੋਤਰ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਗੋਤਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਫੈਕਟਮ ਵਾਲਿਟ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ, ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ, ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਹੇਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1)। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੰਪਰਾਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ, ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 583 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਮੁੱਲਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ; "ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੰਥ ਜੋ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ, ਇਸਲਈ, ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ। ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਤਰਜੀਹ, ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਗੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਟੈਕਸਟ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ, ਫੈਕਟਮ ਵਾਲਿਟ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵੈਧ ਅਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਹੈ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ-

"ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਅਮ ਵਿਚ ਇਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪਾਠ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ: - "ਕੀ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਅਮ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੱਕ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਾਰਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਨ-ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਐਂਡ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ ਨੰਬਰ 78) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 10 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੋ ਭਾਗ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: - "4. ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ;- (ਏ) ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਜਾਂ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; (ਬੀ) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। 10. ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਅਰਥਾਤ:- (i) ਉਹ ਜਾਂ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਹੈ; (ii) ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੋਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; (iii) ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; (iv) ਉਸ ਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਐਂਡ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ ਦਾ ਇੱਕ ਓਵਰਰਾਈਡ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀ ਗੋਦ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਿ ਰਿਵਾਜੀ

ਕਾਨੂੰਨ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡੇਅ ਏ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਸੇਹੇਲ ਸਿੰਘ (1), ਚੈਟਰਜੀ, ਜੇ. ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ:-

ਹੋਰ ਦੁਆ, ਜੇ.

"ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ, ਦੂਜੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੈ।" ਇਹ ਹਵਾਲਾ Mst. ਵਿੱਚ ਡਿਫੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀਓ ਬਨਾਮ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ (2), ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੈਰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਭੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ ਪਰ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਦਯਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਸੇਹੇਲ ਸਿੰਘ (1) ਵਿੱਚ ਚੈਟਰਜੀ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਭੈਣ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਚੈਟਰਜੀ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ 1887 ਜਾਂ 1918 ਵਿਚ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਕੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅੱਜ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। - ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਬਾਅਦ. ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਵੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੱਸੂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼, (1), ਅਤੇ ਪਾਖਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਥਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਅਵੈਧ ਰੱਖਿਆ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਖਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਥਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਟ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਕਬਾਇਲੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੈੱਟਅੱਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਜੋਲੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (3) 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿਚਲਾਗ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਗਾਧਰੀ ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿਰਫ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਕਟਮ ਵੈਲੇਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚੋਣ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਹੇਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਤ, ਜਾਤ ਜਾਂ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। , ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਚੋਣ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕੱਲਾ ਤੋਲ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। * ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਸੰਕੇਤਕ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੈਂਟ ਵਿਚ ਇਸ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਜੇਕਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀਮਤ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ 10 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਰਵਾਇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ, ਵਿਆਹ, ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਆਦਿ। Oid ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਅਗਿਆਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਦੀ ਕਬਾਇਲੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਸੈਂਟਅੱਪ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮਹੱਤਤਾ ਅਤੇ ਉਪਯੋਗਤਾ। ਸਾਡਾ ਅਜੋਕਾ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਜਾਂ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ", "ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਗਿਆਨ" ਜਾਂ "ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ" ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਵਜੋਂ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ 1918 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਇਸ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1956 ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਨਵਾਂ ਐਕਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲਾਂ-ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਆਮ ਵਿਚਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣਾ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਹਾਂ

ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ।

ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਖਰਕਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਰਾਹਤ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਦੀ ਮੌਤ 25 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ 1948 ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਮੰਨਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1956 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਜਿਉਂਦਾ ਸੀ, ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ, ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਮੰਨਦਾ ਰਿਹਾ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਫੈਕਟਮ ਵਾਲੇਟ ਦਾ ਨਿਯਮ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਪੀਲ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਗੈਰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਾ ਅਜੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਵਾਰਸ ਦੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਤੁਰੰਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਦਾਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਵਾਰਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਦੇਖੋ ਗੌਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1)) ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਜਮਾਂਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਕੋਲ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜੇ ਕੁਝ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ (1953 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 891) ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ 28 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1953 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 679 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ Mst. ਦੇਖਾਨ ਦੇਹਾਂ ਨੇ ਗਿਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਫਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੁੜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜੁੜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਲਾ ਵਾਰਸ ਵੀ ਹੈ। ਜਮਾਂਦਰੂ ਅਪੀਲ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ

ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ-ਵਿਰੋਧ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ।

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਰਸ਼ਦੀਪ ਭੱਲਾ
ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ